

5.

Když nevíš jak dál, nepřestávej hledat

Zatímco Giovanni běžel s prkny domů, táhl František oslíka s nákladem kolem krámků dál. „To je neštěstí! To je neštěstí!“ ozval se najednou z rohu náměstí nějaký hlas.

Na obrubníku u cesty seděl muž s hlavou v dlaních a před ním ležel v prachu váček s penězi. „Příteli, proč naříkáš? Peníze ti přece nechybí,“ řekl František a zastavil se.

Jejich pohledy se setkaly. Muž uviděl v očích kolemjdoucího laskavost a soucit a dal se do vyprávění. Byl to sedlák Giuseppe.

„Těch několik drobných jsou peníze za poslední kravku. Chudáček. Musel jsem ji odvést na jatka. Na mléko byla příliš stará a za tvrdé maso jsem dostal jen tohle. To na novou kravku nestačí. Přemýšlím, co dál,

a nikam to nevede. Když koupím obilí, budeme mít doma několik týdnů co jíst, ale co potom? Napadlo mě, že začnu kupovat mléko. Můžeme z něj dělat sýr a prodávat jej, ale to, co bychom vydělali, nás neuživí. Ať přemýšlím, jak přemýšlím, pořád je to málo. Nevydržíme přes zimu.“

„Nevěš hlavu, a když nevíš, jak dál, nepřestávej hledat řešení!“ povzbuzoval ho František a položil mu ruku na rameno.

„Mám nápad!“ zavolal najednou a oči se mu rozzářily. Giuseppe na něho s nadějí pohlédl.

„Vidíš tady toho osla? Veze věci, které byste mohli potřebovat,“ vysvětloval František.

„Odvezeme je k vám domů a určitě na něco přijdeme.“

6.

Tvrdé srdce obměkčí laskavé zacházení

František s Guiseppem zamířili k dřevěnému domku na kra-

ji města. Vrata byla dokořán. František zavedl osla na dvůr a začal z něj skládat náklad. „Zase jsi přivedl nějakého příživníka?“ ozval se z kuchyně ženský hlas. V okně se objevila hlava, a pak zmizela. Žena vyšla na dvůr, dala ruce v bok a zamračila se.

„Ne, ne, moje milá, to je přece František ze skal. Má nápad, jak by nám mohl pomoci!“ omlouval se muž.

„Hlupáku, zase jsi naletěl! Vždyť sám vypadá jako žebrák! Copak existuje někdo, kdo by nám chtěl jen tak pomáhat?“ odpověděla.

„Já,“ ozval se František rázně. „Slíbil jsem to tvému muži! Přivezl jsem šunku, sýr, obilí a dva měchy plné vína. To všechno vám dám, ale musíte mi za to také něco dát!“

„Aha! Tak vidíš! A copak by to mělo být?“ ušklíbala se žena. František si pomyslel: „Když je někdo nešťastný, obviňuje celý svět, a ty, kteří mu přijdou do cesty, viní nejvíce.“

„Pytel plný slámy!“ řekl.

„Pytel plný slámy?“ podívala se na něj překvapeně žena.

„Slámy si vezmi, kolik chceš.

„Kravku už stejně nemáme.“ odpověděla smutně, ale oči se jí rozzářily, sotva uviděla potraviny, které Giovanni přivezl.

„Podívej, to víno můžeme vyměnit za mléko a z něj uděláme sýr. Když jej prodáme, můžeme si hned koupit telátko. To pak jen stačí krmit tak dlouho, než z něj vyroste kravička. Budeme mít zase dost vlastního mléka!“ brebentila nadšeně a odnášela věci do domu jako ten nejценnější poklad.

František naložil na oslíka už jen pokrývku a kabát. Guiseppova žena vyšla ven a děkovala: „Zachránil jsi nás! Tady máš pytel a nacpi si jej slámou až po okraj. Nemá velkou cenu, ale když ti můžeme něco dát, rádi ti to dáme. A mám ještě jednu prosbu. Tady ve džbánu je poslední mléko naší staré kravky. Už ho nepotřebujeme. Neda-leko bydlí žena, která je na tom podobně jako my a má dítě. Při zpáteční cestě jdeš kolem. Prosím tě, dej jí ho.“